

NEWS

A kirakat, amely igazat mondott

Mese a bevásárlóutcából

2026. szeptember 16., Tobias Engl

Egyszer volt, hol nem volt, élt egy kisvárosban egy kereskedőasszony, akinek szép holmikkal teli boltja volt. Ám a kirakata csak bánatot okozott neki. Ami benne volt, sosem egyezett azzal, amit odabent kapni lehetett, mert az átrendezésre sosem jutott ideje.

Egy nap, amikor ismét egy megsárgult plakátot vett ki az üvegből, felsóhajtott: „Bárcsak lenne egy kirakatom, amely mindig igazat mond, anélkül hogy minden reggel újra meg kellene bővílnöm!” Alig hangzott el a kívánság, kopogtak az ajtón.

Az ajtó előtt nem varázsló állt, csak egy egyszerű képernyő egy kocsin. „Azt mutatom, amit csak kívánsz – szólt –, és megváltozom, amint a boltod megváltozik. A nevem ScreenWay. Itt számolok, nálad, nem messzi országokban, és semmit sem adok ki abból, ami a tiéd.” A kereskedőasszony összekötötte a pénztárával, és a kirakatba állította.

Attól fogva csodával határos dolgok történtek. A kirakat reggel a friss árut mutatta, este a különleges ajánlatot, és ha valami elfogyott, magától eltűnt a kínálatból. Beszélte a városon átutazók nyelvét, éjjel pedig, amikor mindenki aludt, a képernyő is pihent, és megspórolta a kereskedőasszonynak a gyertyát.

A vevők egyre szaporodtak, mert amit a kirakat ígért, azt odabent be is tartották. A kereskedőasszonynak pedig reggelente ismét jutott ideje egy kávéra. És ha a képernyőt ki nem kapcsolták, ma is világít, becsületesen és mértékkel, a bevásárlóutca közepén.